

MITT I LIVET • NR 1 | 2008

Örebro

**Pernilla
säger
sällan nej**

- » vardagsnära... sid 6 »
- » söndagsöppet... sid 7 »
- » livsviktigt... sid 6 »

LARS B STENSTRÖM

krönika

ATT VAKNA MITT i natten är inte roligt. Det kan vara svårt att somna om. Men det finns nätter när jag slår upp ögonen med glädje. Härligt! Nu vill jag inte sova mer! Äntligen får jag läsa ut boken. Den som är så spännande. Så gripande. Underhållande. Sann. I den värld som varje bok gömmer får jag syn på mig själv och mitt liv.

Det finns berättelser som man flyttar in i. Man grips så till den grad att man glömmer att man läser. Man märker inte orden, raderna eller styckena. Kommatecken och punkter har man inte en tanke på. Det är som om man vore där, en del av handlingen, på plats. Var ska det sluta? Hur ska det gå?

Ibland blir orden fattiga. De förmår inte. De tolkar inte mina känslor. Som vid stor sorg eller övervällande lycka. Orden tycks inte kunna bära eller omfamna något så starkt och omtumlande. Men så händer undret. Orden hakar i, tar tag, fäster. De hjälper oss att se, att känna och förstå. Orden får liv och uttrycker och tolkar det vi har mött.

SVENSKA KYRKAN ger ut denna tidning mitt i livet med förhoppningen att läsaren här ibland ska kunna få sådana upplevelser. Mitt i livet anar man att det finns mer. Sådant som går på djupet, som inte stannar vid det ytliga eller nöjer sig med fragment och snuttar.

Så fungerar Bibelordet ibland. Det kan öppna nya synfält och bli ett tittskåp in mot livets mitt. Och när en människa delar med sig av sina erfarenheter och sitt liv händer det att man liksom ser mer och tydligare, man blir gripen. Just så kan en intervju eller ett kåseri lyfta. I denna tidning, mitt i livet, i Örebro.

LARS B STENSTRÖM

Kontraktsprost för Svenska kyrkan i Örebro

Svenska kyrkan

ÖREBRO

Örebro – Mitt i livet

Svenska kyrkan

Storgatan 27, 703 63 Örebro

orebro.mittilivet@svenskakyrkan.se

www.svenskakyrkan.se/orebro

Tidningen delas ut gratis tillsammans med Amos till alla hushåll som ingår i Örebro kyrkliga samfällighet. Nästa nummer av Örebro Mitt i livet kommer ut den 5 sept.

Redaktion: Mia Bylander, Björn Helgesson, Lars B Stenström, Ingegärd Oad, Therese Blixt, Helena Liimatainen, Jessica Andersson, Ulrika Sövig, och Pär Westling. Lokal utgivare: Kontraktsprost Lars B Stenström, 019-670 17 62, lars.stenstrom@svenskakyrkan.se

Utförliga kontaktuppgifter till Svenska kyrkans församlingar och verksamheter i Örebro finns på webben www.svenskakyrkan.se/orebro och i telefonkatalogen Gula Sidorna.

MITT I LIVET

TEXT: ANNA BRAW

BILD: ANDRÉ DE LOISTED

Pussel med perspektiv

Örebros ansikte i SVT – javisst, och en hel del annat också. Fotbollsstyrelseledamot och gudmor, till exempel. Pernilla Månsson Colt brukar inte säga nej.

IDAG ÄR NOEL pigg igen. Det innebär att han med stor energi testar att proppa ner servetter i sitt vat-tenglas (lyckligtvis okrossbart) och att breda ut morotskakans glasyr på bordet med en plastsked.

I helgen var han jätteförkyld. Just den helgen när mamma Pernilla skulle vara ledig och åka till London för att bli gudmor åt sin systerdotter.

– Jag var där, men jag tyckte bara att jag var på fel ställe ... Fast jag är coolare med Noel än jag var med Gabriel för tio år sedan, säger hon. Då var jag så nervös för allting, och jag längtade så mycket efter allt som skulle hända. Att han skulle börja gå, till exempel. Det gjorde han när han var elva månader. Noel började också gå när han var elva månader, och den här gången tänkte jag bara: "Redan?"

London-dopresa med oro och hemlängtan i helgen, alltså, och idag ett personalmöte på SVT med beskedet att ett stort antal tjänster måste bort och att bland annat Växjöredaktionen läggs ner.

Den där allt började för ungefär ett halvt liv sedan. Den redaktion där inte bara Pernilla Månsson Colt, nu en av Sveriges mest kända programledare, utan också Gry Forssell, Peter Settmann och en rad andra började sin bana genom att göra ungdoms-TV, ofta på alldeles nya och egna sätt. Fast egentligen började det förstås inte där.

PERNILLA MÅNSSON COLT, på den tiden gymnasisten Pernilla Månsson som gick humanistisk linje på Risbergsska skolan i Örebro, behövde en praktikplats. Dåvarande pojkvännen ordnade en på lokalradion.

– Första dagen kom chefen och sa att han behöv-

de någon som kunde göra en enkät på stan, och jag sa ja, berättar Pernilla. Jag såg framför mig att jag skulle ge dem ett frågepapper och blev jätteförvånad när han kom med en bandspelare och visade vilka knappar jag skulle trycka på ...

Vad enkäten handlade om? Jo, det pågick en lokal debatt om dialekter, och Pernilla skulle fråga folk på stan vilken svensk dialekt som var den fulaste.

Resultatet blev tydligt: skånskan.

Sedan några år bor Pernilla Månsson Colt i Klagshamn, ett fiskeläge som blivit Malmöförort, och när hon träffar fotografen André som är infödd skåning testar hon alla sina diftonger. Hon passar också på att visa exakt hurdan frisyri man får i stan där det bara blåser jämt.

DET ÄR HÄR HON och Stellan, som är musiker, har hittat sitt hundra år gamla parhus och sin trädgård, och det är här Gabriel och Noel växer upp. Kanske är det framför allt härifrån Pernilla arbetar mest – ibland högst synlig, som i Melodifestivalen för några år sedan, och ibland bakom kamerorna.

– Jag säger alltid ja till allt, säger hon. Jag kan inte säga nej. Jag kan inte tänka mig att bli gammal och sitta och fundera på hur det skulle ha blivit om jag inte tagit chansen.

Den livshållningen har lett till en rad olika uppdrag sedan lokalradiotiden – praktikperioden ledde ju genast till jobb som det inte gick att tacka nej till – och i perioder till både heltidsstudier och heltidsjobb samtidigt. Just nu pusslar Pernilla och Stellan med en halvtid och en heltid för att Noel inte ska behöva börja på dagis riktigt än.

– Han skulle kunna börja på dagis – det gick jät-tebra med Gabriel – men jag vill vara med honom lite till, och jag har ganska flexibla tider på jobbet.
”Aktuell med” brukar det stå i en ruta bredvid Pernilla Månsson Colts ansikte när hon blir inter-vjuad i tidningar. Men för henne själv är skillnaden mellan aktuell och inte aktuell mindre.
– Min elvaåring tycker nog att jag är inaktuell ibland – pinsamma mamman (skratt) ... Nej, men jag kan bli lite stressad av det där ibland, att folk ska tycka att jag är ”aktuell” när de ser mitt ansikte i TV. Jag väljer ofta att arbeta bakom kameran, som redaktör, och jag arbetar minst lika mycket då.

ATT VARA EN offentlig person kan vara pressande på många sätt. Det första ”misslyckandet” tog hårdare än hon hade trott.
– Jag var ung och kaxig, men inte så tjockhudad som jag trodde. Och jag kände mig så missför-städd. Jag tyckte så synd om mig själv.
– Ett tag läste jag inga recensioner. Det var skönt att tänka att jag inte brydde mig om dem. Det är fortfarande så att dåliga recensioner fastnar.
Pernilla pekar på Noel, som ställt sig vid café-dörren med förväntansfull min, och säger:
– Men jag har fått perspektiv. Han där är mycket viktigare, till exempel.

FRÅN KONFIRMATIONSÅRET i Adolfsberg – ”alla kon-firmerades ju på den tiden, då var det ett ställ-ningstagande att inte konfirmeras, nu är det ett ställningstagande att göra det” – minns hon läger och bra ledare, en känsla av att se sig själv som andligt sökande, en majkonfirmation där hon fick gå i snö med sina nya sandaletter. Hon fortsatte i ungdomsgruppen ett tag, men slutade när det blev mycket med allt annat. En nära vän tog istället ett kliv åt andra hållet och blev pingstvän. Det kändes underligt då.
– Jag tycker att kyrkobyggnader är fantastiska, och jag går gärna in och tänder ett ljus för vänner. När vi är utomlands på semester brukar vi alltid gå in i kyrkor.
Men hemma i Malmö fyller arbete och familje-liv dygnets alla timmar. Pernilla sitter med i Klagshamns IF:s styrelse eftersom Gabriel satsar hårt på sin fotbollsträning.
Vad kan kyrkan erbjuda dagens upptagna barn-familj?
– Bra fråga. Vi bor i Tygelsjö församling, och vi går alltid dit på första advent. Gabriel har gått i barngrupper och spelat Josef i julspelet, och Noel döptes där. Jag har förstått att kyrkan tuggar myck-et på den frågan, att det är svårt att få folk att komma. Men jag har inget svar.

NOEL DOPPAR hela handen i sitt vattenglas och pro-var att låta vattendroppar falla i sitt och mammas knä.
– Vi går alltid på en julgudstjänst i Sälen. Gabriel har tyckt om den förut, de har visat krubban och prästerna har varit så bra på att förklara vad julen är. Den här gången var det inte alls som tidigare. ”Tror du på Gud, mamma?” frågade han efteråt. Och jag kunde bara svara att man kan ju inte veta på Gud, man kan bara tro. Jag ser mig nog fortfarande som en andligt sökande människa. ●

– Jag kan inte tänka mig att bli gammal och sitta och fundera på hur det skulle ha blivit om jag intee tagit chansen, säger Pernilla Månsson Colt.

TEMA KONFIRMATION

TEXT: LISBETH AXELSSON BILD: LARS EKBLAD

Jag ville få ro i själen

Thomas Johansson var ateisten som började söka. Det har lett honom till en gudstro som gett honom ro i själen.

Vändpunkten för Thomas Johansson kom när han började arbeta med sitt missbruk enligt Minnesotamodellen. Det var för femton år sedan. Nu lever han ett bra liv som innefattar en stark andlig dimension.
– Jag ville få ro i själen...

THOMAS JOHANSSON har inga armar. En konstgjord hand sticker fram ur högra tröjärmen. Den tar man i för att hälsa, den är hudfärgad och känns lite kall och plastig, men förmedlar förstås ingen känsla alls till Thomas.

Vänster tröjärm är helt tom.

– Shit happens. Säger han om tågolyckan 1989 som tog hans två armar. Det är inte så farligt att bli handikappad som man kan befara. Jag lever ett bra och rikt liv ändå.

Det finns hjälpmedel. Bilen styr han med fötterna, liksom datorn och andra tekniska prylar hemma.

När olyckan inträffade var han berusad. Han skulle som vanligt gena över järnvägen hem men något hände. Vad minns han inte.

De två förlorade armarna innebar inte att han slutade med sitt missbruk av alkohol och droger som pågått sedan 17-årsåldern och som han testade första gången av nyfikenhet. Istället spårade drickandet ur.

– Jag studerade ett par år efter olyckan och jag lyckades trots tilltagande missbruk hålla skenet uppe. Men till slut mädde jag så taskigt att jag gick till socialen för att få hjälp. Det var 1993, en vändpunkt för mig, jag gick in i en tolvstegsbehandling enligt Minnesota-modellen.

Då kallade sig Thomas Johansson för ateist. Det hade sina rutiga skäl och randiga orsaker. Thomas blev, som han uttrycker det, religiöst och andligt våldtagen när han var tretton år.

HAN VÄXTE UPP i Markbacken och Vivalla i Örebro i ett bra hem men utan överflöd. En frikyrka lockade med en veckas skidläger i Gillersklack i Ljusnarsberg. Bibelläsning och bibelstudier ingick. Thomas åkte dit mest för att åka skidor men det han fick uppleva chockade honom.

– Det var så många djupt religiösa ungdomar med. De grinade och gapade på mötena, de låg på golvet och skrek "Jag älskar Jesus!" och jag kände mig fruktansvärt utanför.

Denna upplevelse till trots konfirmerade han sig under påtryckning hemifrån. Efter det satte inte Thomas Johansson sin fot i kyrkan på flera år. Det religiösa tilltalade honom inte, han trodde inte på Gud.

När missbruket tagit överhanden och Thomas Johansson bett om hjälp kom vändpunkten. Han tvingades börja arbeta med sig själv.

– Det finns ju en andlig aspekt i Minnesotamodellens behandlingsprogram som vi kallar Gud. Det är en högre makt att hålla i handen i kampen mot missbruket och har olika innebörd för varje deltagare. För mig kändes det bra att be

en...

Gud om hjälp och tacka honom för framsteg jag gjorde.

Det andliga sökandet tog sin början.

Några år senare började Thomas Johansson gå på fredagsmätta i Nikolai kyrka. Det blev en rutin för att avsluta veckan, som en kulturupplevelse, i stället för att gå på krogen.

– Jag ville få ro i själen. Ett andefattigt liv är inte värt att leva, men det dröjde två år innan jag var mogen för att ta nattvarden.

THOMAS HAR noga tänkt igenom sin gudstro. Den har växt fram sakta. Han vill inte ha något hej och hå som på mötena i Gillersklack.

– Den Gud jag tror på utträtt inga mirakel åt mig. Men han är mitt stöd och hjälper mig genom livet. Jag ber aftonbön, tackar för dagen och lämnar mitt liv i hans händer. Det känns bra och enkelt.

Nu går Thomas vidare. De senaste åren har han gått varje vecka på kristen djupmeditation i Olaus Petri kyrka.

– Andlighet är att vara närvarande. Jag mår bra av att sätta mig i meditationsställning i koret och få med mig ett bibelord in i tystnaden.

Dessutom har han deltagit i kyrkans katekumenat, en metod att lära sig om kristen tro som bygger på deltagarnas egna frågor och som vänder sig till folk som tappat sin tro eller vill fördjupa den.

– Vår grupp har träffats var fjortonde dag under två terminer. Där samtalade vi om andliga och filosofiska frågor. Här har jag kommit till insikt att jag är på rätt väg. Det är just sökandet som lett mig till den tro jag har. Det är en process som började för tolv-tretton år sedan, pågår än idag och som gett mig ro i själen. ●

● ● ● ● ● ● ● **FAKTA**

Vuxenväg till tro (katekumenatet) vänder sig till vuxna, som söker en tro. Du kan vara odöpt, okonfirmerad eller bara ovan vid kyrkans liv. Du möter människor som är aktiva i kyrkan. I en liten grupp får du möjlighet att samtala om den kristna tron. Nyfikenhet o respekt för våra olika erfarenheter präglar mötena. Nya grupper startar till och från i Örebro. Läs mer på www.katekumenat.com

FOTO: MAGNUS ARIONSON

Livet är inte så självklart

Som ung tänker man ofta mer på livets innehåll än dess mening. Mitt i livet kan de djupa svåra frågorna dyka upp, ofta i samband med en kris. Att formulera sin egen livsberättelse kan göra det lättare att se hur nästa steg i livet ska tas och var fallgroparna ligger.

DÅ. NU. SEDAN. Åt vilket håll vi tidsmässigt funderar över livet hänger oftast ihop med hur gamla vi är.

- Ungdomar tänker framåt – hur ska mitt liv bli? De saknar de perspektiv och referensramar den har som levtt längre, säger Gun-Britt Arnlund, föreståndare på Församlingarnas rådgivningsbyrå.

Livets milstolpar och faser är inte lika självklara som tidigare.

– Förr var konfirmationen en viktig brytpunkt. Att ta studenten är fortfarande en milstolpe. Fram tills dess är livet ganska utstakat.

Hur får vi våra idéer om vad livet ska innehålla?
– Förr var föräldrarnas liv i högre grad en förebild. Idag får vi så mycket input från många håll, att det kan bli förvirrande, anser Gun-Britt Arnlund.

I samband med kriser tar livsberättelsen ofta ett snabbt skutt framåt på kort tid.

– Söker man hjälp finns där någon som lyssnar och ställer följdfrågor. Man förstår något om sig själv, får nya insikter. Det är bra att formulera sig. Om man bara tänker själv är det lätt att gå runt i cirklar, menar Gun-Britt Arnlund.

MAN KAN OCKSÅ formulera sitt liv tillsammans med engagerade vänner eller familj. Att skriva ner sina tankar är ett annat alternativ.

– Att förstå var i livet man befinner sig gör det lättare att se hur nästa steg i livet ska tas och vilka fallgroparna är, säger Gun-Britt Arnlund.

Viktigt i en kris är att fråga sig: Vilka är mina föreställningar om hur livet ska vara? Varifrån har jag fått dem? Stämmer drömmarna med mina möjligheter? Det är naturligt att som 8-åring tro att man ska bli fotbollsproffs eller

rockstjärna, men kanske inte som 20-åring.

– Föräldrar behöver hjälpa sina barn att se vad som är realistiskt, även om det innebär besvikel-
se. Då får barnen inte lika dåligt om de miss-
lyckas.

Tillsammans med en livspartner crockar ofta verkligheten med de inre fantasier man målat upp av honom eller henne. Varifrån kommer de bilderna? Hur såg föräldrarnas relation ut?

Det är vanligt att tro att man som människa ska känna sig hel tillsammans med någon annan. Gun-Britt Arnlund tror inte att det är möjligt. Alla har en vrå av tomhet och ensamhet, även om vi gör vårt bästa för att fylla den. Hon menar att innan vi föds delar vi livet med modern och är en del av något större. Kanske är det den känslan av samhörighet vi ständigt försöker återskapa. Om vi förstår vad tomhetskänslan handlar om, kan vi nog hantera livet bättre.

Samhället förmedlar att vi kan leva utan tomhet och att det går att leva i ett tillstånd av ständigt lycka, vilket är fel.

Gun-Britt Arnlund tror att våra förväntningar om ständig harmoni egentligen är ett välfärdspå-
 problem. Många har en orealistisk förväntan på
 att livet bara ska ge oss allt. Det skapar en stän-
 dig otillfredsställelse.

– Lycka finns i ögonblick. Vi blir mer tillfreds med livet om vi utgår ifrån att det hela tiden består av både ljus och mörker.

KARIN REIBRING

Gun-Britt Arnlund är föreståndare på Församlingarnas Rådgivningsbyrå, Svenska kyrkan i Örebro. Tillsammans med två familjerådgivare till tar hon emot familjer, par och enskilda för samtal kring relationsproblem och livskriser.

Örebro

utgåva 12001 • 100 kr • 11 januari

Lore dan ipsuem simply

- Lore dan ipsuem simply
- Lore dan ipsuem simply
- Lore dan ipsuem simply

Svenska kyrkan
Svenska kyrkans församling

...söndagsöppen

På gång i församlingarna...

Café Prästgården, Nikolai-gatan 8, vid S:t Nicolai kyrka i Örebro. Program tors kl. 14. Öppet: ons – fre kl.12.30-16.00, 25 juni till 15 aug

Friluftsgudstjänst vid Hjalmarbaden, sön 1 juni kl. 15 Alby-Norrbyås hembygds-förening medverkar. Vid regn i restaurang Strandvillan.

Sommarcafé i Långbro församlingshem. 11 juni blir det sillfest. Sista anmälningdag till sillfesten är 4 juni 019-670 26 00. Sedan är det jämna veckor juni, juli och augusti. Kaffe, sång och musik i den vackra prästgårdsparken. Öppet: kl.14

Sommarcafé för alla åldrar på **Hjärsta gård**, Hjalmar Bergmans väg 162. Fika, spel, eget hantverkande och samtal. Öppet: ons kl. 13.30-15.30, 4 juni – 13 augusti.

Våffelstuga för alla åldrar på **Ringstorpsgården**, Pettersbergsvägen 19. Buss nr 16 hållplats Ringstorpsvägen. Det finns möjlighet att sitta både ute och inne. Lekrum och lekplats för barnen. Öppet: mån 9, 16, 23 och 30 juni kl.11-14.

Kräcklinge kyrka söndag 24 augusti kl.14, 1700-tals-gudstjänst med tidstypisk musik och historiskt föredrag. Utanför kyrkan finns marknadsstånd och servering. Kom gärna i gammaldags klädsel.

Sommarcafé i Adolfsbergs kyrka och församlingslokaler Här kan man mötas under enkla former, ta en kopp kaffe med hembakat bröd ute och inne, prata, sjunga och bara vara. Årets utställningar består av gamla leksaker och lokala konstnärers verk.

Öppet: tis- lör, kl. 14-17, 17 juni – 5 juli, utom midsommaraf-ton och midsommardagen

Vägkyrka i Mosjö kyrka och församlingshem Varje dag kl. 14 är det andakt i kyrkan och det finns det mycket gott fika att njuta av i vår sköna lugna miljö. Onsdagar kl. 15, underhållning i församlingshemmet, lördagar helgmålsbön kl.18. Vägkyrkan invigs med musikgudstjänst söndag 6 juli kl.19. Musikgudstjänst eller kvällsmässa med musik kl.19 alla söndagar i juli. Öppet: tis - sön kl. 13.00 till 18.00, 6-27 juli

Mer information om Svenska kyrkans gudstjänster och möten i predikaturerna varje fredag i Nerikes Allehanda.

HAR DU SETT att det hänger en röd och gul flagga utanför många kyrkor? Samma symbol finns som en vapensköld eller logga på många av kyrkans utskick och broschyrer. Alla företag och organisationer har sin logga och detta är Svenska kyrkans.

Ibland tänker man inte på att det är ett kors i Sveriges flagga. Korset är en hoppets symbol som säger oss att de nedbrytande krafter vi alla lever under inte har sista ordet. Den röda färgen talar om eld, blod och kärlek. Elden är en symbol för Guds Ande. Det är den gudomliga närvaro som vi tror bor i varje kristens inre. En gåva som ges oss i dopet. Anden ger oss tröst och undervisar oss. Blodet påminner oss om Jesu kärlek när han var villig att dö på korset för mänsklighetens skull.

DEN GULA FÄRGEN leder tankarna till solens ljus som är en av förutsättningarna för liv. I kyrkans flagga tänker vi på Guds välvilja mot oss människor när vi ser den gula färgen.

Mitt i korset sitter en krona. Det är en kungakrona. Jesus är kungen i det rike som är kyrkan. Som kristen i Sverige har jag ett dubbelt medborgarskap. Förutom landet Sverige är jag även medborgare i den världsvida Kyrkan. Jag hör samman med ett folk som finns spritt över hela jorden. I den nationen är Jesus kungen som vi vill älska och lyda.

KANSKE KAN du läsa in annat innehåll i kyrkans vapensköld? Det fina med symboler är att de öppnar upp för egna associationer. Svenska kyrkans flagga är 600 år gammal och originalet finns i Uppsala Domkyrka.

Guds kärlek är som stranden och som gräset, är vind och vidd och ett oändligt hem...

Anders Frostensson i Psalm 289

... sommarutflykter

Örebro är en härlig sommarstad och i vår närmiljö finns det en hel del spännande utflyktsmål. Här kommer ett axblock.

Tivedstorp
Följ grusvägarna ut i Tiveden så hittar du denna pärla som är väl värd ett besök. Passa på att även vandra i nationalparken. Här finns de berömda näckrosorna. Vid torpet har Individuell människohjälp viss försäljning. Här finns stugor med torvtak, gamla gårdesgårdar, ängar och hagar. Läs mer på www.tivedstorp.se

Talludden
Strax utanför Åsbro ligger Talludden. Följ skyltningen från bensinstationen så kommer du rätt. Här finns ett barnvänligt bad och spännande kvällsprogram. Fikat är gott och det finns möjlighet att sova över för den som vill. Läs mer på www.talludden.info

St. Josefs kapell i Garphyttan
Konsum finns inte kvar, inte heller Domus. Allt byter namn. I Garphyttan har mataffären bytt namn till St. Josefs kapell och blivit kyrka. I vår närmiljö finns inte bara riktigt gamla kyrkor

utan även spännande nyskapan-de tänk. Här hittar du inte kass-ler och glass, men väl en stund för bön och eftertanke. Kolla öppetiderna! Läs mer på www.tysslinge.nu

Tångeråsa kyrka
Det finns gott om vackra kyrkor runt Örebro. Tångeråsa kyrka är en av Sveriges få bevarade träkyrkor från medeltiden. Av det stora antalet träkyrkor som byggdes under medeltiden finns idag endast ett tiotal kvar i lan-det och en ligger i vår närmiljö. Känn tidens vingslag. Guidade visningar & kaffeservering. För mer information: www.svenskakyrkan.se/edsberg
Öppet: 29 juni, 6, 13, 20 och 27 juli och 3 augusti.

Uskavi
En bit ifrån Nora ligger Uskavi-gården. Det är en skön plats mitt i bergslagen med goda möj-ligheter till avkoppling. Du kan vandra på Bergslagsleden, bada, spela minigolf, paddla kanot, fis-ka, bada bastu, grilla på deras grillplatser, spela beachvolley, besöka sommarkyrka och myck-et annat. Här ordnas diverse läger och de har restaurang och bra fika. Läs mer på www.uskavi.se

Riseberga kloster
Få av oss är beredda att gå i kloster, men visst finns det något utmanande med kloster-rörelsen. I Riseberga ligger res-terna av ett en gång levande kloster. Det är en härlig miljö att besöka mitt ute på slätten utan-för Fjugesta. Helt avsmnat är det inte. Här spelas teater och firas fortfarande gudstjänster, närmast redan i morgon: Vall-fartsmässa kl. 11.00 den 1 juni. Läs mer på www.lekeberg.se

livsviktig...

För mig är Gud en pinne

Jag undrar jämt: hur är Gud? Jag menar, hur är Gud, egentligen??

FÖR ETT TAG sen blev jag trött på att undra och bestämde mig för att Gud är en pinne. En pinne som jag har stoppat ner i marken. Då vet jag var jag har honom och just nu känns det väldigt bra.

Eftersom det är Gud jag pratar om så är det inte vilken pinne som helst jag tryckt ner i marken. Ni vet när man pelar krocket så står det en pinne i början av planen, den som klotet måste ligga vid när spelet startar, det är den pinnen som är Gud.

JAG ÄR KLOTET och krocketplanen är livet, och då är det ingen tillrättlagd gräsmatta som portarna står på. Min krocketplan är en terrängbana i skogen. Har ni spelat krocket

i skogen? Jag tycker det är jättekul, man vet aldrig vad som händer. Jag tänker mig att klubban är den Helige Ande. Han är nära mig hela tiden och försöker att putta på mig i rätt riktning. Människan som håller i klubban är Jesus, han gick ju ändå här på jorden

ett tag och vet hur det är.

På livsplanen, som är stor, ser man bara en liten bit i taget, där finns det olika sorters portar. Livet har lärt mig att det är vissa saker som man måste igenom. Det går inte att fly. Portarna ser olika ut för olika människor. En del

portar är förskräckliga, det finns lessna portar, eller helt underbara och lyckliga portar. Och Gud står där och övervakar alltihopa.

MELLAN ALLA portar så rullar jag på i livet och jag måste själv väva ihop min livsväv efter bästa förmåga. Ibland blir jag bortkrockad, och hela jag blir full av sår och blåmärken. Men det spelar ingen roll för jag måste in på banan igen, jag måste runt hela planen, för Gud står där och väntar på mig på andra sidan. Han är liksom början och slutet.

Så för mig är Gud en pinne
ULRIKA SÖVIG

Vad var det bästa under din egen konfirmation

Elisabeth Karlsson

Jag minns inte så mycket ifrån min konfirmationstid, det var så länge sedan.

Annicka Forsling

Jag minns dansen efteråt! Jag tar gärna chansen att prata om de här frågorna igen. Kanske skulle jag kunna hitta tillbaka till kyrkan då.

Per Quist

Jag är inte konfirmerad, det var helt ute då, men mina barn är det. Jag har haft fullt upp med arbetet sen och inte tid för sådana frågor.

Kent Svensson

Jag är inte konfirmerad. Den förväntan fanns inte i familjen. Men nu är jag kristen sedan flera år. Att lära känna Gud med en grupp är aldrig fel.

Emma Bjerke

Det jag framförallt kommer ihåg var den goda gemenskapen i gruppen och så sången förstås.

Bränn en bibel

TÄNK DIG tvåhundra utslitna biblar. För nya för att ha samlarvärde men för trasiga och gamla att använda. Inget antikvariat vill ha dem. Pappersåtervinningen fungerar inte: vävda ryggar och tjocka pärmar.

Att stoppa biblar i soptunnan känns fel. Vad ska jag göra? Problemet dök upp när jag tömde Sollidens kapell, Svenska kyrkans kurs- och konferensgård vid sjön Längen.

Tänk vad bråte som samlats under åren! Där fanns högar av kvarglömda konfirmandbiblar med saknade sidor, nedkluddade med understrykningar och roliga figurer. Vad skulle jag göra?

EN BIBEL är en speciell bok som man inte behandlar hur som helst. Orden har med Gud att göra. Jesus beskrivs som ett Ord som blev människa. Med hjälp av ord skapade Gud materien. Ord har makt. Ord sårar och uppmunt-
rar. Med hjälp av ord styrs vårt land.

Man gör alltså inte vad man vill med ord. Jag minns när vi tömde min mormors barndomshem ute i Hässelby. Den enorma vinden var fylld med dagstidningar och magasin från förra

seklet. Mängder av ord som man inte har slängt. Tidningarna fyllde en hel container. Men hur skulle jag göra med Biblarna?

I kyrkan har biblar behandlats som människor – som man inte ska behandla hur som helst. Och när livet flytt har man begravt dem eller bränt dem. Av jord till jord. Hur göra? Skulle jag gräva ett hål för fyra flyttlådor med böcker? Nej, det kändes jobbigt. Så mycket arbete kunde istället bli en exotisk damm med karpar. Det fick bli ett bokbål, trots negativa associationer.

Sagt och gjort. Jag åkte till min stuga i skogen och tände en jättebrasa. Orden gjorde motstånd. Sidorna klistrade samman och hettan brände i ansiktet. En hel dag från bok till aska! Och då var jag slut och sotig med värkande rygg.

ASKAN STRÖDDE jag på mitt potatisland. Till midsommar blir det belasta potatisar. Och tänk om det blir skal med bibelcitater? Asterix och King Edward kan slänga sig i väggen. Jag håller mig till Höga Visan och Apostlagärningarna.

BJÖRN HELGESSON

TÄVLING

Sätt rätt namn på prästens kläder

- ☐ Röcklin
- ☐ Stola
- ☐ Mässhake

Skicka ditt svar till
Örebro – Mitt livet

Svenska kyrkan, Storgatan 23, 703 63 Örebro
eller orebro.mittlivet@svenskakyrkan.se
Av alla rätta svar som är inkomna senast den 15 juni 2008 dras tre vinnare som får varsin bok.